

Când lumea se oprește

de Alexandra Marian

„Hotărâți-vă, cum v-am poruncit prin Moise, cetăți de scăpare,

unde să poată fugi ucigașul care va omorî pe cineva fără voie,

fără să aibă vreun gând să-l omoare; ele să vă fie un loc de scăpare împotriva răzbunătorului sângelui.”¹

---

¹ Iosua, 20:2-3

El – șofer de taxi, în jur de 40 de ani. O stradă ca toate celelalte. Un stâlp, un coș de gunoi. El fumează lângă mașină (un volan, un scaun de șofer, o oglindă retrovizoare etc) și/sau bea o cafea de la aparat.

El : Merge cineva spre aeroport ? Vă pot oferi o cursă gratis. Și-așa mă retrag, la ora asta nimeni n-are nevoie de un taxi... Știți, stau prin zonă și dacă dorește cineva, îl pot lăsa în drum spre casă. Nimeni ? Sunteți siguri ? Păcat... în ziua de azi nimeni nu-ți mai oferă ceva gratis. Time is moneys sau mă rog, cum zic englezii. Treaba dumneavoastră. Nu mușc, să știți. Deci... poate vreți să mergeți în altă parte? La stadion? În centru? La gară... de fapt, nu, la gară nu merg. Nu la ora asta. V-ați hotărât ? Dorește cineva ? *(termină cafeaua, o aruncă la coșul de gunoi)*

Înțeleg. Pâna acum 3 luni și eu eram reticent. Adică... cum așa, dom'le, să vină unu la mine și să-mi zică : ia, fratele meu... o pâine, un ou, o cursă...gratis. L-aș fi considerat, cum să zic, țaca-țaca. Diliman. *(gest cu mâna)* Păi nu ? Păi da. Oamenii sunt răi. Poate și eu sunt așa. Dracu' mai știe. Mă rog... da' o bere nu vrea nimeni să bea cu mine ? Fac cinste. E fără alcool, doamnă, nu vă uitați strâmb la mine că nu fac eu din astea... sunt serios. *(scoate din mașină un bax de bere fără alcool)*. Cum vreți. Eu am să beau o bere. *(pune baxul pe jos, se așază pe el ; desface o bere)*. Merge. Da tot n-are gustul ăla. De parcă eu mai știu ce gust are berea. N-am mai băut de... nu c-ar conta. Acuma nimica nu mai are gust. De trei luni mănânc și să știți că nevastă-mea gătește bine, și parcă mestec carton. Apă, suc, cafea sau bere din asta... tot un drac. Nu simt nimic. Dar am zis să sărbătoresc. *(toarnă din doză câteva picături pe jos)*. Astăzi fix, peste *(se uită la ceasul de la mână)* 5 minute și 35 de secunde, se împlinesc trei luni. Trei luni de când lumea s-a oprit. Hai la mulți ani !

Nu există niciodată semne. Sau or fi, da nu le văd io. Te trezești dimineață, mănânci ceva în fugă, bei o cafea. Vrei și tu, iubi ? Nu, mai lasă-mă cinci minute, azi sunt de după-amiază. Bine. Îmi place s-o privesc dimineața când e adormită. Cu programul e mai greu, că am devenit în ultima vreme colegi de apartament... tu ai tura de noapte din ce în ce mai des, iar weekendurile când ea e acasă, tu stai pe cursă, că nah, atunci mai faci un ban. Ești bine ? Da. Tu ? Și eu. Mai vrei ceva să cumpăr de la magazin, când vin acasă ? Nu, nu, am făcut eu deja cumpărăturile. Dar chiar și-așa, când o văd dimineața, în pat, lângă mine, știu că e bine. Că suntem bine. Doarme de parcă nicio grijă nu e pe lume. Și parcă ziua o să fie mai ușoară. Nu știi sigur, da simți cumva. Că ai pentru ce să vii acasă.

Și pleci. Închizi ușa cu grijă, să n-o trezești de tot. Și-ți pare rău că n-o s-o vezi decât diseară, dar lasă, azi am să îi cumpăr flori. Și o prăjitură. Pur și simplu. Pentru că.

Te urci în mașină și e puțin răcoare, uite, s-au aburit geamurile. Îți freci palmele și bagi cheia în contact. *Astăzi se anunță vreme caldă în orașul dumneavoastră, spre seară sunt posibile averse izolat, în zona de vest și în munți.* Deci o să fie cald, îți zici. Numai bine. Te parfumezi, ai în torpedo sticla de parfum. Ce, n-are voie omul să fie îngrijit ? Dai drumul la stație. Cârâie, ‘tu-i mama ei de stație, și asta trebuie înlocuită în curând. Deschizi tableta, o bagi în priza de la mașină. Și dă-i. Ce frumos toarce motorul. Ca o felină pe care o îmblânzești doar tu. Mângâi volanul. Îi știi toate hachițele, cum cârâie ambreiajul în curbele strânse, cum i se blochează uneori ștergătoarele când plouă tare... vă știți, vă respectați cumva. E un soi de prietenie. În mașina asta Dacia ți-ai trăit zilele în ultimii 10 ani. Și cu bune, și cu rele. Ai dus oameni eleganți la serviciile lor importante, ai condus mame la gară și copii la aeroport, ai avut grijă să ajungă acasă în siguranță tineri amețiți sâmbătă seara... În lumea asta mică, înghesuită între cinci scaune și un volan, au

existat, încrucișate, atâtea vieți. În comun cu a ta. Și nu, nu e o meserie urâtă. Chiar dacă nu ți-ai dorit dintotdeauna asta.

Hop, nene.... Da bine că nu semnalizezi ! De unde să știi că intenționezi să-mi tai fața ? Că ce ! Eu citesc gânduri sau cum !? Poftim, tot el înjură și-mi arată și degetul. Frumos, bravos națiune. Și zice lumea de noi, taximetriștii, că suntem ăia răi și necivilizați și zmei la semafor. Îhaaa....câți puiți din ăștia speriați n-am văzut eu în trafic....vă mănâncă intersecția pe pâine, bă băieți, ascultați la mine. Noroc că le am cu reflexele și apăs repede pe frână, c-altfel era belită. Asta-mi mai trebuie acum. Să ne ciondănim pe șosea și să ne batem în asigurări. Bă, băiatule....

Tragi aer în piept, deschizi geamul, aprinzi o țigară. N-are rost să te enervezi, nu la ora asta. Și-așa se aglomerează.

Ajungii în centru. Nici nu stai mult, mai bei o cafea și pac ! prima comandă. A doua, a treia.... Pe la 11 se liniștește treaba. Atunci poți să stai pe telefon în mașină, să bagi un pariu... să citești, dacă ai chef. Eu fac sudoku. Nu e așa de rea nici fereastra asta în program. Uneori mă uit pur și simplu afară, pe geam. La oameni. La blocuri. Și de-acolo, din lumea ta din spatele volanului, când ai portierele închise și pui o muzică frumoasă... o clasică din aia, de exemplu... parcă vezi un film. Pe bune. Cu *Lacrimosa* merge cel mai bine. Un câine mărunțind o bucată de os, furat cine știe de pe unde. Vreo două-trei ciori, care-l privesc pofticios de pe craca aproape înflorită a unui zarzăr. Și vine Omul. Bipedul, vârful lanțului trofic... Stăpânul absolut al acestei scene e un bătrânel îmbrăcat murdar, cu o cușmă cam roasă, cu un toiag apocaliptic într-o mână și cu o sticlă de plastic plină de licoare magică în alta.... Ridică mâinile spre cer, într-o rugăciune sau într-o adorație neânțeleasă. Apoi ridică gheata scâlciată și.... Ca la fotbal, aplică un șut bine plasat în dosul câinelui. Dușmănos, patrupedul arată dinții, lasă ciolanul, poate schiaună... Ciorile se agită

în aer și bătrânul rânjește știrb. Apoi, dintr-o dată, toiagul se liniștește și... *Comandă pe Rozelor, bloc Barbu 5, client cu 016. Repet, Rozelor, Barbu 5, 016.*

Uneori nu apuci să iei prânzul...adică un covrig cu sana sau poate, dacă e în drum, un sandvici. Mai ales când e cu începutul școlii sau cu zilele se sărăbătore legale. Toată lumea se dă cu taxiul. Dar nu mă plâng, merge bine în zilele alea. De-ar fi măcar așa o data pe săptămână, dar nu e. Bine că e, până la urmă...

Pe urmă se face seara. Ultima cursă o ai pe la 7, e deja întuneric. Mai stai vreo oră, două și aștepți. Niimic. Te hotărăști să mergi acasă, ziua n-a fost așa de grozavă. Speli mașina, mai fumezi o țigară și... la naiba, prăjiturile. S-a închis cofetăria, ai uitat și azi să-i iei ceva bun. Parcă nici flori nu mai merge să-i cumperi. Asta e, și mâine e o zi, nu? Ai s-o surprinzi mâine. Și-așa n-ai făcut cine știe ce bani. Abia aștepți să te întorci acasă, să faci un duș și să te bagi în pat sau să lânchezești pe canapea la televizor. Ea ajunge mai târziu, după 11. E la spital până atunci. Tocmai le-au plecat niște asistente în Germania, au prins contacte bune...și au rămas puține pe secție.

O iei pe drumul ăla mai lung, treci pe la gară. Habar n-ai de ce, dar uneori seara simți nevoia să prelungești ultima cursă. Tu ești și client și taximetrist. Vagabondezi pe strada aproape goală, fumezi o țigară cu geamul lăsat jos și te gândești. La nimic, în general. La casa care e goală, la zgomotul cheii în ușa de la intrare, la mirosul dulce al parfumului ei, care persistă de dimineață. La blugii grei care or să cadă pe podea, izbindu-și cureaua de parchet. La duș. La frigiderul pe care o să-l deschizi în întuneric, luminând bucătăria, la paharul de lapte rece și la farfuria de mâncărică de cartofi pe care n-ai s-o încălzești, pentru că ești singur acasă și ți-e lene să aprinzi aragazul, la vocea ei pe care o auzi în gând comentând toate gesturile tale – luxul pe care ți-l permiți când nu e ea acasă, la liniștea din apartament, la...

Bang ! un trosnet surd, frână, aveam numai 45 la oră, ce dracu, cum ?! nu-
nțeleg ce s-a întâmplat ! Trag de volan la dreapta, oricum nu mai contează, am lovit
ceva ? Ce ? Nu, nu-i adevărat ! Acum mașina se izbește în bordură, să-mi bag ... de
ce ? Frână, frână, oprește-te. Stop. Ce-am făcut ?

Respirații precipitate.

Cred c-a durat vreo 5 secunde cu totul. Din momentul când am pus piciorul
pe frână, până am învârtit smucit de volan și m-am izbit în trotuar. M-am sufocat de
airbag, dar măcar am văzut că funcționează. La spital mi-au spus că mi s-au rupt și
două coaste de la impact, că m-a ținut centura bine. Dar atunci n-am simțit nimic,
cred că de la adrenalină. M-am dat jos imediat să înțeleg ce mama mă-sii s-a
întâmplat. Știam. Deși nu văzusem ca lumea. Știam de atunci, din prima secundă.
Simțeam că nu e un câine, că nu a căzut un stâlp, că e cel mai rău lucru care mi se
poate întâmpla. Am lovit un om. De tot.

Nu îmi amintesc prea clar ce s-a întâmplat fix după aceea. Am ieșit din mașină,
l-am văzut întins pe jos, în mijlocul străzii. Lovitură la cap. Sânge. Tânăr, slăbuț.
Poate 20-21 de ani. Ce mai, un copil. Cu ochii deschiși, înmărmuriți în spaimă. Mă
privește fără să clipească și mâinile îi atârnă nefiresc pe lângă corp. Poate i-am rupt
un picior. Poate vreo mână...Doamne ferește, spinarea?! Și atunci îmi dau seama că
nu mișcă.

Îmi vine să fug, să dispar pur și simplu din locul ăsta. Nu, nu s-a întâmplat
nimic, ești obosit, aia e, muncești prea mult, ai halucinații. Nu, de fapt dormi. Îmi
înfig unghiile în pumnul strâns, până la carne. Mușc buzele. Închid ochii. Mi-e teamă
să-i deschid. Ești bărbat, ce naiba. Da. E tot aici. Copilul ăsta pe care l-ai izbit cu
mașina te privește în continuare cu ochii lui albaștri.

Te rupi în două, mototolit între mintea ta care nu vrea să accepte și corpul care îți urlă a spaimă, dar stă înțepenit. Îți simți mâna cum caută în buzunar telefonul mobil, cum sună la 112, te auzi vorbind cu operatoarea, explicând ce-ai făcut, ce s-a întâmplat. Te vezi dinăuntru, cum funcționezi mecanic, fără să ai control asupra ta. Unu, doi, trei, patru... îți numeri respirațiile. Inima ți-e acum în urechi, pulsând nebună până dincolo de tine. Ești viu, prezent, aici. Lângă un mort. Acolo, la doi pași în fața ta. Știi că e gata, că degeaba vor veni cei cu salvarea, apoi poliția, apoi... cine știe ce-o să mai fie. Faptul e consumat. Tu ai consumat timpul cuiva, până la capăt. Definitiv. Fără să vrei să faci asta, fără să-ți închipui c-o să ți se întâmple asta. Dar acum nici nu mai contează.

Și deodată se face liniște. E rece. În seara asta e rece. Și abia au înmugurit zarzării. Oare or să înghețe florile? Ar fi păcat. Ce gânduri stupide îți trec prin minte în momente din astea. Simți cum aerul se strânge în jurul tău, își cuprinde trupul ca într-o îmbrățișare rebegită, se crapă și începe să se spargă. Frânturi din tine se izbesc de ciment, una câte una, până nu mai rămâne nimic. Un gol în locul în care ai fost, o urmă de aer cald care se umple de vânt, de vuietul de tren și se uruiala îndepărtată a sirenelor. Se apropie. Vin. Vin. Cu trepidațiile și zgomotele urlătoare și agitate. În locul ăsta care miroase a neputință și a frig. Sunt ultimele tale clipe de liniște, pe urmă vor curge întrebările, acuzele, lacrimile, exclamațiile, sentințele și tristețile. N-are lumină, omul de lângă tine se duce către un dincolo pe care tu i l-ai ales și o face pe întuneric. Să aprind bricheta ? Nu, e stupid. Alergi în mașină, în torpedo ai mereu o cutie de chibrituri pentru... chiar, pentru ce țin în mașină chibrituri ? Pentru momente neprevăzute, pentru... asta.

M-au găsit cu degetele pârlite, lângă el. Și un chibrit deja stins. Stăteam cu ochii închiși și îmi doream cu disperare să mă trezesc din coșmar.

M-am trezit la spital, într-o tăcere care nici măcar nu m-a surprins. Ea era acolo, adormită cu capul pe patul meu. Plânsese. Și în somnul chircit îi ghiceam îngrijorarea. Am vrut s-o mângâi pe păr, dar nu am putut. În noaptea aia am devenit cel mai laș om de pe pământ. Pentru că n-am avut tupeul să-i înfrunt privirea speriată sau măcar să-i explic....că-mi pare rău că nu i-am luat flori sau măcar o prăjitură, că sunt un bou, că iar am uitat...da, nu conta asta acum, altele erau lucrurile mai presante. Dar cum să-i spun că prima dată mi-a venit să fug, să dispar, să mă urc din nou în mașină și s-o tulesc, naiba știe unde, dar departe, cât mai departe. Că nenorocirea asta m-a făcut și egoist și că în clipele alea, în secundele când s-a oprit lumea, lumea cum o știam cel puțin, ea n-a încăput în gândurile mele, c-am uitat-o de tot, de parcă n-ar fi existat niciodată. Și aș fi renunțat la tot, la ea, la noi, ca să mă scap. Și totuși n-am făcut asta, am rămas pe loc, am sunat, am chemat salvarea, mi-am asumat...ce cuvânt mare. E vina mea. Era adevărul. De ce n-ai fost atent ? îi auzeam în gând glasul. Nu știu, a apărut de nicăieri. Stăteai pe telefon ? Nu, eram atent la drum, fumam. Păi de asta, măi omule, de câte ori ți-am spus....Da, știu... Nu cumva ai băut ? Hai, măi, nu. Normal că nu. Doar știi că... Bine. Atunci ? Ești obosit ? Poate, nu știu. Bine totuși că n-a fost mai rău. Hai, lasă asta, ia și te odihnește.

Mai rău. Ce poate fi mai rău de-atât ? Să fi murit și eu ? Nu, asta ar fi fost mai bine. Pentru mine, cel puțin.

Nu, n-am putut să am discuția asta cu ea atunci. M-am prefăcut că dorm, chiar și după ce ea s-a trezit și m-a mângâiat pe obraz. Cu câteva ore în urmă i-aș fi spus c-o iubesc și că înseamnă totul pentru mine. Dar eu nu mai sunt eu, m-am pierdut în bucățile împrăștiate pe asfalt ; am rămas o urmă de frână scrâșnită pe jos, pe care o va spăla prima ploaie și pe care ziarele locale o vor uita în câteva zile, când alte orori minore se vor ivi în orașul ăsta în care nu se întâmplă, de regulă, nimic.

N-am putut să-i spun nimic nici când n-a mai fost noapte și au gonit-o asistentele din salon și ea plâns, strigându-mi numele. Sau când polițiștii mi-au spus că pot să-mi sun rudele și un avocat. N-am mai spus nimic o vreme. E vina mea, e vina mea.

Ai scăpat ieftin. Două coaste rupte și carnetul suspendat pe-o lună. Băiețelul era pe șpeis, dacă mă-nțelegi. Nu-nțeleg. Asta e, matale ai fost pe-acolo când l-a apucat nebunia și i-a venit să se arunce în fața mașinii. Ceasu rău, dom'le. Cât o să-mi dați ? Ce, te pomenești că vrei și bani ? Nu...cât o să-mi dați sentința. Ce sentință, dom'le, n-auzi că era drogat ? Halucina și s-a sinucis, mă-nțelegi ? Ești liber, nu e vina ta. Ba e. Dom'le, du-te acasă... nu mai freca gazu de pomană, că aici avem și cazuri mai grele de rezolvat, să știi. Mergi la nevastă, stai o lună fără mașină și p-urmă gata, viața ca-nainte, mergi din nou pe taxi. A trebuit să-ți suspendăm carnetu, că ni se urcă presa în cap, 'tu-i în cur de ziariști împuțiti, că tot timpul le trebe senzațional și special și extraordinar. Să nu iasă scandal, mă-nțelegi ? Hai, te-am pupat pe chelie, că am treabă.

Am scăpat.

Sunt liber.

E vina mea.

E vina mea.

E vina mea...

O lună am stat acasă. Să mi se sudeze coastele și să-mi recuperez carnetul. Deși nu-mi ardea să mă urc iar la volan. Dar ce altceva să muncesc ? Cine să mă angajeze când eu în ultimii 10 ani numa asta am făcut... taximetrie ? Ce altceva să

fac ? Acum ? S-o las pe ea să ne întrețină pe amândoi? De ce n-am murit eu ? Era mai simplu. Pentru toată lumea.

În primele zile am dormit. De la pastile. Un somn lung în care scurtele treziri de mers la budă și de băut câte-o gură de apă păreau vise. Un somn amortit la capătul căruia m-a izbit realitatea. Cu dureri groaznice de la nenorocitele alea de coaste bușite și cu o dorință vagă de a-mi pune capăt zilelor. M-am bucurat că simt ceva, orice, mai ales durere. Mă apăsam pe coaste să mă doară mai tare, să sufăr, să-mi vină să urlu, pentru că nu meritam. Nu meritam să scap, să dorm în așternuturile curate, mirosind a ea, să-mi beau cafeaua dimineța din cana mea, să-mi târșai șlapii prin apartamentul nostru, să am televizor, baie, bucătărie și tot confortul... Ți-e frig, să dau drumul la centrală? Nu. Dar cred c-ai înghețat. Sunt bine. Te doare ? Nu destul. Cum ? Nu mă doare nimic. Bine, trebuie să plec la spital, dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Da. Te iubesc, o să fie bine. Da și nu, n-o să mai fie bine niciodată. Ce e cu voi, oameni buni ? Ați înnebunit ? Femeie, sunt un criminal, pleacă, fugi înghițind pământul, aruncă-mă în stradă. Ai mâncare în frigider, vrei să-ți aduc aici ? Nu, iau eu când mi-e foame. N-o să-mi mai fie niciodată foame. N-o să mă mai trezesc niciodată din viața asta nouă pe care nu mi-am dorit-o. O să fiu mereu doi, cel de dinainte și cel de acum. Două picioare, două mâini, un cap și niște coaste crăpate, care atârnă prin ziua de azi, sperând că mâine o să fie mai bine. Ce prostie.

Și mă trezesc spălând vasele după o săptămână. Și clăbucii de săpun se transformă în sânge, îmi umplu mâinile până la încheietură, până la coate, umerii, gâtul, capul... mă înghite sângele ăsta străin. Apoi se prelinge pe dinafară și curge pe podea, ajunge în hol, în sufragerie, inundă vecinul de dedesubt, apoi tot blocul, orașul se scufundă în roșu și ne înecăm cu toții, încercând să-i aflăm numele. Închide, omule, apa aia...că iar plătim o groază. Da. Auzi...tu ai aflat cum îl chema pe băiat ? Nu. Și nici nu cred că e bine să aflăm, nu-ți face bine. Nu ți-e foame ?

A doua săptămâna mi-a făcut cunoștință cu insomniile. De ce am luat-o pe la gară ? Trebuia să vin direct acasă. Am reconstituit fiecare momentel de când m-am suit în mașină, la spălătorie, până la accident. Aici mi se rupe filmul și apar ochii ăia albaștri. Pe trotuar, în dreapta, stă el. Înalt, deosebit de înalt, atât de înalt încât nici nu mai e om, seamănă cu un copac negru. Se desprinde de asfalt și își desface aripile întunecate într-un zbor frânt. Nimerește pe capotă și de la impact, omul ăsta imens se face mic, din ce în ce mai mic, se rostogolește chicotind. Mă reped să-l prind, nici nu mai opresc mașina, sar din mers și alerg, alerg către necunoscutul ăsta care dispare cu cât mă apropii de el. Se strânge cât o minge, apoi cât un bob de mazăre. Mă opresc în mijlocul drumului și nu mai e. Dacă mijesc ochii aproape că-l zăresc, da, e chiar în fața mea, râde cu ochii larg deschiși și se micșorează în continuare. Pe urmă îi aud doar hohotele stridente, asurzitoare. Mă refugiez în mașină și conduc mai departe, de nebun. Mă întorc de unde am plecat și pornesc din nou spre casă, de data asta pe drumul scurt, pe lângă stadion, dar nimeresc mereu lângă gară, lângă el. Și vreau să nu mă mai opresc, să ajung acasă. Dar acasă e din ce în ce mai departe și eu m-am pierdut și nu mai știu drumul.

După trei săptămâni râd din toată inima, când soția mea zice un banc. Un domn intră într-un magazin, bună ziua, aveți înghețate ? Da, de care doriți, mari sau mici ? Aaaa, aveți și mici ? Atunci patru mici cu muștar, vă rog. Râde și ea de râsul meu. Și deodată nu mai aud nimic, ca în filmele mele mute pe care le construiam în mașină. În cap îmi sună plânsul ei de atâția ani, adunat în ultimele săptămâni, pe ascuns, în baie. Îi adulmec îngrijorările și privirile plecate în pământ la servicii, când colegile asistente și doctorii, ba chiar și infirmierele, o descos despre ce s-a-ntâmplat cu bărbată-tu ? Cum ? Chiar așa ? Nu pot să cred, vai de el... a omorât băiatul. Da și ăla, măi... i-a sărit în față. Nu e vina lui. Și toți gândesc pe dos. Că din cauza mea, că eu sunt de vină. Și au dreptate. Deși nimeni nu spune asta, deși am scăpat, deși

trăim în continuare ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Între noi s-au strecurat tăcerile, iar în amabilitățile și grijile ei exagerate față de mine ghicesc oroarea și frica. Că-i sunt străin, că ne-am oprit o data cu lumea care a murit în seara aia. Poate că iubirea noastră s-a dus mai demult. Dar n-am vrut să știm asta, ne-am mințit o vreme că e bine, că funcționăm, așa e în căsnicie, sunt și perioade mai grele, când celălalt devine colegul de apartament și-atât. Mai schimbi un bec, mai faci o ciorbă, mai ieși la un film și îi mai duci o floare, ca să comemorezi ce-a fost odată. Dar băiatul care și-a frânt tinerețea de capota Daciei mele ne-a făcut pe amândoi să ne trezim. Să ne scuturăm de comoditate și să fim sinceri, după atâta timp. Cine ești, bre ? Și ce-ai făcut ? Dar ea nu m-a întrebat nimic de genul ăsta. A spus bancuri ca să mă vadă zâmbind. Pe mine, eu, omul care-o face mereu să verse lacrimi. Care-o dezamăgește și-i aduce acasă, pe lângă coastele rupte, umbra unui dispărut ce ne silește să spunem lucrurilor pe nume: Și mâine ai să conduci, nu-i așa?

Te urci în mașina proaspăt vopsită și începe să fie cald. Nu doar pentru că mașina a stat în soare... prezența ta aici, în fața aceluiași volan, îți provoacă transpirații. Inima urcă în gât. Panică, panică. Din retrovizoare te pândesc doi ochi. Căprui, ai tăi. Poți s-o faci, măi, blegule ? Sau rămâi pe loc și dârdâi ca un bou ce ești ?

Bagi cheia în contact. Click-clac. Trinitas. Bună alegere, subtilă. Motorul sfârâie cum îl știi, la început puțin leneș, apoi sprintar, gata de atac. Să-nghițim km...parcă-ți zice. Hai, calcă ambreiajul, bagă-ntr-a-ntâia. Ce mai aștepți ?

Închizi radioul. Ai nevoie de aer, deschizi puțin geamul. Nu, nu aprinzi țigara, ți-ai promis să nu mai fumezi în mașină, iar ei i-ai promis să nu mai fumezi deloc. Închizi pleoapele o secundă și...

Scrâșnetul roților îți țiuie abrupt în urechi. De data asta mașina nu mai are parbriz, nu mai are capotă, roțile sunt legate cu sârmă și stau să se desprindă, iar în loc de volan ai o pernă. Încerci să ții chestia asta sub control, dar nu știi cum, prinde viteză și ... la naiba, nici măcar n-are pedală de frână, ce mașină e asta ? Din pernă zboară pene de gâscă și pac ! dintr-o dată alunecă el, de sus, un copil rozaliu cu părul blond. Plutește ușor deasupra pernei și îți se așază în brațe. Îți zâmbește și clipește des, te pierzi în azuriul ochilor lui. Te cuprinde o stare de bine, e cald, e lumină, e... ai pierdut controlul parascoveniei mobile și iei un copac din plin. Dai cu capul, dar nu simți nimic. Ești din ce în ce mai ușor, iar copilul zâmbitor te trage după el, în sus. Te desprinzi ușor de pământ, de roțile chifligite ale fostei tale mașini, de perne, de vinovății... și apare ea, turbată, te prinde de-un pantof și te trage înapoi. Hai jos, aici, jos, jos, aici e locul tău. Unde ai de gând să pleci ? Ce-i cu tine ? Ai mâncat ? Nu îți-e foame ?

Deschizi ochii. Obrajii îți sunt umezi, bărbia, uite, până și cămașa are o mică întunecime pe ea, rotunda, ovală. De la lacrimi. Plâng. Plâng în hohote pentru prima dată și mă întreb de ce n-am plâns mai devreme, Doamne, ce bine e... *(la radio ascultă Iosua, capitolul 20) ...să poată fugi ucigașul care va omorî pe cineva fără voie, fără să aibă vreun gând să-l omoare; să vă fie un loc de scăpare împotriva răzbunătorului sângelui. Ucigașul să fugă într-una din aceste cetăți, să se oprească la intrarea porții cetății și să spună întâmplarea lui bătrânilor cetății aceleia; ei să-l primească la ei în cetate și să-i dea o locuință, ca să locuiască împreună cu ei...*

Deschizi stația, huruie, prostia asta trebuie schimbată în curând. Apoi tableta cu aplicația și pornești spre centru.

Bei o cafea, te saluți cu colegii...fumezi o țigară afară și pac ! prima comandă. A doua, a treia. Pe la 11 treaba e lejeră, așa că mai iei o cafea și faci sudoku în mașină.

Îl vezi. Pe regele Biped, mai trențáros ca de obicei. Azi e trist. Niciun câine pe care să-l gonească. Nicio cioară, vrabie ori porumbel care să-l îngâne. Și bătrânul îți pare singur, mai singur decât în alte dăți. El n-a omorât pe nimeni. Și cu toate astea, n-are nici casă, nici soție care să-l aștepte, nici colegi care să-l accepte. I-au întors cu toții spatele și l-au arătat cu degetul. Cerșetorul. Huooo ! Murdarul ! Afaraaa ! Șchiopul ! Vaaai ! Păduchiosul ! Jooos ! Leneșul ! Beeeaks ! Criminalul. Liniște. Tu ești înăuntru, cu revistuța ta idioată de jocuri matematice, iar el umblă cu mațele ghiorăindu-i, și mai și râzi de el când are câte-o mică victorie. Asupra câinelui. Asupra păsărilor.

Te dai jos din mașină. Unde vrei să mergi, unchiule ? Ăăă ? Ce vrei, lasă-mă. Te duc eu, dacă matale îmi spui unde vrei s-ajungi. Poate ți-e foame. Poate ți-e sete. N-ai o țigară. Ba am, da' în mașină. Hai, vino să-ți dau. Da' nu-mi faci nimica ? Ce să-ți fac, moșule ? Îți dau o țigară. Și bani de mâncare. Și dacă vrei, te dau o tură cu mașina. Ce zici ? Eu știu ? De ce ? Nu știu, e ziua matale norocoasă, unchiule.

S-a urcat. Cu trei țigări și zece lei, l-am cumpărat. Miroase îngrozitor, a pipi și a mizerie bătucită în haine, în piele și în suflet. Îmi aprind o țigară. Să pot respira. Îl duc peste tot, la stadion, la aeroport, pe lângă parc...și la gară. Bătrânul vrăjitor, proptit în toiag pe bancheta din spate, își face cruce în dreptul gării și scuipă-n sân. Ce-ai, moșule ? Aicea-i locul dracului, ascultă-mă pe mine. Mata de ce-ai ajuns pe stradă? Și-mi povestește. Despre o slujbă pierdută în tinerețe, o dată cu închiderea fabricilor, despre o femeie frumoasă, dar rea, care i-a tocat ultimii bani și l-a lăsat în drum, despre patima băuturii, despre o suită de alegeri proaste și pariuri

pierdute...despre toate păcatele unui om care a-ncercat să facă bine și-a sfârșit prost. Despre cum n-are familie și-i e teamă să nu moară pe stradă, ca un câine.

Și-atunci îmi dau seama. Îmi vine ideea. Blochez portierele și accelerez, mă îndrept către marginea orașului. Bătrânul râde și nu înțelege, îi place să-mi fumeze țigările și-mi mai cere 10 lei. Îi promit mai mult, dacă mai stă un pic cu mine.

Asta era. O greșală pe care să o fac cum trebuie, până la capăt. Ca să mă pot liniști. Ca să mă arate toată lumea cu degetul, să mă închidă departe de toate și să-mi răzbun nedreptatea. Nu e vina mea, nu l-am împins eu în fața mașinii în mers. Pur și simplu eram acolo, de ce, Doamne, nu m-ai trimis pe drumul scurt și m-ai făcut să ocolesc pe la gară ? Ca să-i îndeplinești lui, necunoscutului, dorința ? Dar a mea ? Cu mine cum rămâne?

Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, nu așa era, Doamne ? Nu vrei să mă pedepsești și mă trimiți liber să-mi trăiesc viața ca până acum. Dar ce viață e asta când lumea s-a oprit și-odată cu ea ai pierdut tot ? Dar auzi tu, tot ? Nu merge așa, Doamne. Credeam că sunt un om bun, dar Tu mi-ai demonstrat altceva. Credeam că sunt cinstit, dar ce puține știu eu despre mine.... Mă vrei criminal, Doamne ? Păi zi așa, nene... Criminal îți devin, Tată ceresc, uite-mă.

Apăs până la podea accelerația. Toiagul se bălăngăne în urechea mea. Nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă. O curbă la stânga, apoi ies de pe principală, cotesc pe un drum de țară, peste vreo 5 km e un crâng. Acolo am să-I arăt eu Lui. Și lui, magului din spate. Sângele cere sânge, sângele cere sânge, nu e vina mea, dar acuși, aproape acum, o să fie vina mea, numai și numai vina mea.

Scrâșnet de frână, roțile derapează ușor pe raf... Mă izbesc cu capul de volan. Nu de la frânat, ci pentru că așa vreau. Claxonul zbiară în locul meu, prelung. La dracu', iar am uitat de ea. Sunt un bou egoist.

Măi băiete, vrei să mă omori ? Sincer, da. Dar mi-am amintit de nevastă-mea și mi-a pierit tot cheful. Glumești? Chiar deloc. E urâtă? Cine? Nevasta. Nu. E rea? Nu... e un om bun. Atunci ? Care-i problema ? Mă iubește. Zi, mai vrei o țigară? D-apoi mai întrebi ?

Ajungii iar în centru. Îi mai dai magicianului Biped niște bani și îi faci din mână în timp ce se îndepărtează. Și-a văzut câinele. Îl aleargă șchiopătând și amenințând cu bastonul. Suspectez că de la vrăjile lui scuipate știrb stă acum să plouă. N-are a face.

Mergi și speli mașina. Era și cazul, mirosea groaznic de la ultimul „client”. Fumezi o țigară și-ți zici din nou gata, de-acum nu mai fumezi. Ai promis și ți-ai promis. Pe urmă dai fuguța la cofetărie și nu, nu iei o prăjitură. Iei un tort întreg, cu ciocolată și macarons deasupra, cum îi place ei. Treci și pe la florărie. Trandafiri. Galbeni, roșu nu mai poți vedea în fața ochilor de când cu.... Iei și niște beri, să fie în casă. Fără alcool, normal. Apoi te parfumezi, ce, n-are voie omul să fie îngrijit ? Te urci în mașină și... îți vine s-o iei iar pe la gară, să te mai plimbi puțin, să-ți limpezești mintea după o zi plină. Te oprești. Te dai jos din mașină și fumezi ultima, acumă chiar că e ultima, la naiba, țigară din pachet. Iei și-o cafea la tonomat, să meargă mai bine pe gât.

Merge cineva spre aeroport ? Vă ofer o cursă gratis. Știți, stau prin zonă și...oricum mă retrag. Nu prea are nevoie nimeni de un taxi la ora asta. Da' poate are nevoie cineva de o vorbă bună. Știți, sunt zile când ai impresia că lumea se oprește... Nimeni ? Vă pot lăsa și-n altă parte, dacă doriți... Da, asta e... ideea e că

uneori supraviețuiești și în zilele astea. Chiar nu dorește nimeni o cursă gratuită ?
Păcat. Eu trebuie să plec. Mă așteaptă ea. Și azi i-am pregătit o surpriză, tort, flori...
De ce? Pentru că !